

1

Po trati 2015

kód stanoviště

VINICE

pravidlo

Hráči se hry účastní na vlastní nebezpečí a odpovědnost. Hra neobsahuje nebezpečné prvky.

Znám jistý smrdutý rybníček, kde končí všechen les.
Takový pln ryb páchnoucích, a přec bych do něj vlez.
Mít roky prázdnin, pod písčité břeh lehl bych si hned
a sledoval, jak silný hbitý Oněgin plave doprostřed.

Od břehu k jihu lesem stoupá dlouhý svah,
cestička nic moc, div že jsem se nenatáh.
Boženu asi plácnu na holou, jen ať se mi tlemí.
Vždyť jsem už nahoře a mójím tyč, co uvízla tu v zemi.

Hle, přijíždí sličná cyklistka – pokecáme, to se ví.
Jmenuje se Gaia a hned mi o měsíčkách vypráví.
Stojíme před hájovnou, jsem asi v háji a trochu zmaten tím,
že krom tuctový cyklistky tu dalších slepic nevidím.

Když tu zleva turista! Modrej zimou, v níž i prase pošlo by.
K túře zmrzlým lesem vybral si nejblbější z ročních období.
Třese se jak Američané onehdy v září, ale prý mu to nevadí.
Pokračujem spolu dál obdivujíce houpavé cyklistčino pozadí.

Je to marný, notujem si, a já svou Jitku zmínil při nejbližším rozcestí.
Jo, takový jsou nebezpečný, přivedou i rozhněvaných mužů na scestí.
Ta holka jede přímo za nosem, my však zahnem, holenku.
Počátek tu totiž cesta má, z níž snadno chytíš žloutenku.

Kolik je božích příkázání? Kam my teda kráčet chcem?
Snad jak by Lennon řek': Půjdem za teplem a za sluncem.
Věrný cestě v temný barvě švestek, jdem podél pole a podél plotu,
za nímž dveře od aut rozbitý už tak dlouho čekaj na robotu.

Už vidím blízké domy. Je tu vůbec cesta? Jak jít dál?
Je tu, ale vypadá, jako by ji Přemysl čas od času přeoral.
U všech statečných trpaslíků, jsem si trochu nejistý.
Až do vesnice budu se radši držet promrzlýho turisty.

Dvě zpité holky s bicykly přejely nás málem – měl bych mít vztek.
Vzápětí jsme však zas u výzkumu krásy těchhle cyklistek.
Nad rybníkem se loučíme po chvíli, odmítáme je s díky.
Nemá to žádný smysl, jsou obě vdaný ... sestry Eurydiky.